

Júlia

Világszerte Nr. 1

Joss Wood

A nászutas projekt

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Joss Wood, 2015 – HarperCollins Magyarország Kft., 2017

A JÚLIA 635. eredeti címe: *The Honeymoon Arrangement* (Harlequin Mills & Boon, Modern Tempted)
• *Magyarra fordította:* Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 635. számában, 2017
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-132-4

• *Kép:* iStockphoto

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2017

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

ELŐHANG

– Expresszionizmus vagy impresszionizmus?

Finn felnézett a szőke, kék szemű lányra, aki a kérdést nekiszegezte. A lány magas volt, karcsú és szép, mint egy topmodell. Barna bőrdzsekit, farmert és magas szárú fekete csizmát viselt. Magabiztosan állt meg Finn ülése mellett, kezét a háttámlán nyugtatta.

A férfinak nem volt valami nagy kedve beszélgetni, de a csinos ismeretlen szeme olyan pajkosan csillant meg, hogy kénytelen volt válaszolni a kérdésre.

– Graffiti – vágta rá némi habozás után.

A lány szája széle megrándult.

– Bourbon vagy ír whiskey?

– Sör.

A szőke lány oldalt hajtotta a fejét. Dús, hullámos haja aranyzuhatagként omlott a vállára.

– Rögbi vagy krikett? – faggatta tovább, mire Finn, aki a japán harcművészetekben jeleskedett, azonnal rávágta:

– Horgolás. A fokvárosi egyetem kézimunkakörének oszlopos tagja voltam.

A szőkeség elnevette magát.

– Te is Fokvárosban jártál egyetemre? Én is. Mit hallgattál?

– Újságírást. Elárulod, miért tetted fel nekem ezeket a kérdéseket?

– Persze. Szerettem volna rájönni, érdemes-e kikezdenem veled a repülőút során, vagy jobban járok, ha inkább levegőnek nézlek. – És a férfi melletti üres ülésre mutatott. – Ott ülök ugyanis.

– Aha. Értem.

A lány kisimította a haját az arcából, aztán levette a bőrdzsekijét. Szűk, fehér pólója ráfeszült formás, telt mellére. Ahogy felágaskodott, hogy összehajtogatott kabátját feltegye az ülések fölötti csomagtartó rekeszbe, a póló felcsúszott, és megmutatta napbarnított, lapos hasát meg a köldökében csillogó piercinget.

Aztán kivette hátizsákjából a tabletjét és egy sálat, mely utóbbival együtt egy jellegzetes, négyszögletű kis csomag is kirepült – egyenesen Finn ölébe.

A férfi felvette az óvszert, mert az volt, és odanyújtotta a lánynak, aki azonban nem pirult el, hanem elnevette magát.

– Hoppá! Talán illene bemutatkoznom, mielőtt megdobállak óvszerrel... Callie Hollis vagyok.

– Finn Banning.

Finn nyolc évig volt oknyomozó újságíró, mielőtt az utazási magazinokhoz pártolt volna, úgyhogy már nem nagyon lepődött meg semmin. Meg aztán nem is először fordult elő vele, hogy egy csinos nő óvszert hajított az ölébe.

Callie benyomakodott a helyére, és leült. Amilyen magas és hosszú lábú volt, bizonyára tudta értékelni az első osztály kényelmét. Finn hasonlóképpen volt ezzel. Mivel százkilencven centi magasra nőtt, úgy érezte magát a turistaosztály szűk széksoraiban, mint szardínia a dobozban, szóval bármilyen drága volt is, inkább megfizette a kényelmesebb helyet.

A lány elhelyezkedett az ülésén, és feléje fordult.

– Házast vagy egyedülálló vagy? – szegezte neki a következő kérdést.

– Ez miért fontos? – tudakolta Finn.

Callie elvigyorodott.

– Körülbelül havonta egyszer megteszem ezt az utat, és már az idejére sem emlékszem, mikor ült mellettem utoljára olyasvalaki, akivel szívesen flörtöltem volna. Általában öregurakat vagy unalmas alakokat fogok ki, esetleg olyanokat, akikre rá sem tudok nézni, annyira ellenszenvesek. Te viszont határozottan helyes vagy, szóval akár egész kellemesen is eltölthetjük a repülőutat. Állítólag ügyesen flörtölök. Ha szingli vagy, megismerheted a teljes repertoáromat, ha házas,

akkor be kell érned kevesebbel.

– Vőlegény vagyok.

– Hát az pech. Már úgy értem, neked. Mert tényleg nagyon szórakoztató vagyok ám! – Callie becsatolta magát. – Mikor nőülsz?

– Körülbelül három hónap múlva.

– Azt is elárulod, miért? Mert sehogy sem értem, miért szeretnek annyira házasodni az emberek.

A férfi homloka ráncba szaladt. A kérdés eszébe juttatta azt a dilemmát, amely pár napja egyébként is komolyan foglalkoztatta. Vajon helyes elvennie Lizzt csak azért, mert öthetes terhes? Hiszen a huszonegyedik században élnek! Miért ne költözhetnének csak úgy össze, és nevelhetnék fel a gyerekeiket anélkül, hogy feleslegesen megbonyolítanák az életüket?

Gyereke lesz... Igazából még mindig nem dolgozta fel ezt az újságot, de örült a kisbabának. Abban reménykedett, hogy a közös gyerek közelebb hozza őket Lizzel, mert a kapcsolatuk igencsak gyengélkedett az utóbbi időben. És hogy a fia vagy lánya születése kitölti majd azt az érzelmi űrt, amelyet a mostohaapja halála okozott az életében.

Olyan apa akart lenni, mint amilyen James volt.

Ha sikerül, akkor minden rendben lesz. Lizzel nagyon boldogok voltak egykor. Csak össze kell szedniük magukat egy kicsit, és visszahozhatják a régi szép időket.

– Mondd, miért akarsz megnőszülni? – ismételte meg a kérdését Callie.

– Semmi közöd hozzá – vetett rá szigorú pillantást Finn.

– Igen, ezzel tisztában vagyok. De őszintén érdekel, mi viszi rá az embereket, hogy élethosszig elkötelezzék magukat.

– Talán a szerelem.

– Ugyan! Ócska kifogás. Elcsépelte mítosz, amit a filmek és a romantikus regények terjesztettek el.

– Nem hiszel a szerelemben? – csodálkozott Finn, aki tulajdonképpen egyáltalán nem volt biztos benne, hogy a könyvekben oly gyakran emlegetett nagy érzés létezik. Számára a szerelem inkább az elfogadást és a felelősségvállalást jelentette. Elvégre Liz nem magától esett teherbe, és neki mint az egész okozójának igazán illett részt vennie a megoldásban is. Márpedig a legjobb megoldásnak a házasság tűnt, legalábbis pillanatnyilag.

Callie arcán szomorú mosoly suhant át.

– Nem, nem hiszek. Szerintem szerelem nem létezik, legfeljebb szeretet, és a legtöbben még arra is képtelenek. A szeretet pedig azt jelenti, hogy jól érezzük magunkat valakivel. Esetleg függünk tőle. Szóval nem egy mágikus dolog.

– Tehát azt mondod, hogy a szerelem és a házasság tulajdonképpen nem más, mint függés egy másik embertől? – csattant fel a férfi.

Callie csillapítóan a karjára tette a kezét.

– Bocsáss meg! Nem az volt a célom, hogy elrontsam a hangulatot. Az a helyzet, hogy elég bizalmatlan vagyok, ha szerelemről, házasságról meg más efféle dolgokról hallok. Ezek számomra mind a szerencsejáték kategóriába tartoznak, márpedig én szeretek biztosra menni. – Sóhajtott egy nagyot, és csak aztán folytatta: – Pedig lassan meg kellene változtatnom a hozzáállásomat, mert a két hozzám legközelebb álló ember, az apám és a bátyám hamarosan megnőszül. Még szerencse, hogy a bátyám a legjobb barát nőmet, Rowant veszi feleségül, aki történetesen esküvőszervező, és így mindkét esemény tökéletes lesz. Nekem csak szépnek kell lennem, más feladatomban nincs.

Márpedig az nem nehéz, gondolta Finn. Ez a lány egy szemeteszsákban is istenien nézne ki... Eltöprengett, vajon milyen érzés lenne megfogni a lány kerek mellett, végigsimítani a combja belső oldalán. A folytatásról már nem is beszélve...

Mi az ördög ütött beléd?! – szidta magát egy pillanattal később. *Hiszen apa leszel, vagy mi! És hamarosan bekötik a fejed.*

Hirtelen elhatolt a tudatáig, hogy az előbb annyira beleélte magát abba, mi mindent csinálhatna

Callie-vel, hogy nem is figyelt oda a lányra.

– Álljunk csak meg egy kicsit! Mit mondtál az előbb? A legjobb barátnőd esküvőszervezéssel foglalkozik?

– Pontosabban rendezvényszervező. Tehát mindenféle rendezvényt vállal, többek között esküvőket is. És nagyon érti a dolgát.

– A barátnőm... vagyis a menyasszonyom már kezd becsavarodni, mert egész Fokvárosban nem talál olyan esküvőszervezőt, aki vállalná a nagy eseményt.

– Miért, mikor lesz? Holnap?

– Szűk három hónap múlva, mint már említettem. – Liz még azelőtt férjhez akart menni, hogy látszana rajta a terhessége. Nem akarta megbotránkoztatni a meglehetősen maradi gondolkodású rokonságát. – És mivel Liz hat hétre elutazott Nigériába, most nekem kell felhajtanom egy rendezvényszervezőt.

– Mit csinál Nigériában?

Finn még életében nem találkozott senkivel, aki olyan kíváncsi lett volna, mint ez a lány.

– Dolgozik. Egy olajkitermelő cég megbízásából ment oda, ugyanis olajipari mérnök a foglalkozása.

Amikor Finn látta, hogy Callie megint készül kinyitni a száját, felemelte a kezét, abban a reményben, hogy így gátat vethet a hamarosan meginduló kérdéscunaminak.

– Ez a barátnőd, akiről beszéltél... Tényleg jó rendezvényszervező?

– Az – bólogatott a lány.

– Megadnád a számát?

– Csak ha megengedsz még egy mondatot a házasságról.

– Nem tudom, hogyan akadályozhatnám meg. – Finn felsóhajtott. – Különben biztos vagy benne, hogy csak egy mondat lesz?

– Igazából kettő. És nem én mondom, hanem Nietzsche.

Hát ilyen nincs! Ez a nő nemcsak bombázó, hanem még művelt is?

– Aha... Hallgatlak.

– Valami olyasmi, hogy: *Sok apró bolondság – ezt hívjátok ti szerelemnek. A házasság pedig, mely véget vet a bolondozásnak, még nagyobb ostobaság. Ráadásul jó sokáig tart.*

Finn csak pislogott. Az jutott eszébe, hogy bizonyos filozófusok és némely kék szemű, szőke lányok többet agyalnak ilyen dolgokon, mint kellene.

– Mikor szállunk már fel? – türelmetlenkedett Finn. – Belehalok, ha nem ihatok valamit.

Callie elmosolyodott.

– Ez a mondat elég gyakran elhangzik az én társaságomban.

Finn ezen valamiért nem is lepődött meg.

1. FEJEZET

Két és fél hónappal később...

Callie összeráncolta a homlokát, és rosszallóan meredt a barátnőjére, aki megakadályozta, hogy kinyissa kedvenc kocsmája ajtaját.

– Mi az?

Rowan szigorúan nézett vissza rá.

– Kérlek, ne feledd, hogy ez egy üzleti megbeszélés. És bár az ügyfelemmel szakított a menyasszonya, vagyis lefújták az esküvőt, arra kérlek, ne kezdj ki vele.

Callie mézédeseen elmosolyodott.

– Miért ne? Lehet, hogy jobb kedvre deríteném szegényt.

– Viselkedj, Cal, különben velem gyűlik meg a bajod. Szedd össze magad, kérlek!

– Hiszen mindig jól viselkedem – duzzogott Callie.

– Hát hogyne. Megkérlek, hogy kivételesen ne táncolj az asztalon. Vagy ha mégis, tégy úgy, mintha nem ismernél.

– Ugyan már! Túlzol, Rowan! Legalább fél éve, hogy utoljára ilyesmire ragadtattam magam. Azóta megkomolyodtam, te is tudod.

A barátnője elnevette magát.

– Rettenetes egy perszóna vagy, tudsz róla?

– Te viszont sokkal lazább voltál, mielőtt a bátyám eljegyzett. – Callie lenyomta a kilincset és belépett a pubba, melynek ablakai a kikötőre néztek. Aztán odaintett a pult mögött álló tulajdonosnak, aki lelkesen visszaintegetett. – Hová lett az én vadóc, világjáró barátnőm, aki minden marhaságra kapható volt?

– Most dolgozom – utasította rendre Rowan. – És kérlek, nagyon kérlek, ne csinálj semmit, amivel szégyent hozol a fejemre!

Callie nevetve ölelte át.

– Ne aggódj. Visszafogom magam, megígérem. Vagy legalábbis megpróbálom – fűzte hozzá gyorsan.

– Kötzöni való bolond vagyok, hogy magammal hoztalak – dűnnyögte Rowan, miközben odasétált a legközelebbi szabad asztalhoz, és helyet foglalt. Aztán odaszólt a pincérnek, és kért egy üveg fehérbort. Callie vele szemközt ült le.

– Csak vicceltem – nyugtatta meg a barátnőjét. – Jó leszek, ne félj.

A másik lány felsóhajtott.

– Ne haragudj! Tényleg nincsenek a legjobb állapotban az idegeim. Sajnálom ezt a szegény fickót, az az igazság. Képzeld csak el, hogy esne, ha valaki két héttel a tervezett esküvő előtt kötne útilaput a talpadra! Mert Finn-nel pontosan ez történt.

Finn-nel? Callie rábámult Rowanre. Finn Banningről lenne szó? Akit a New Yorkból Fokvárosba tartó repülőúton ismert meg? És akit azóta sem tudott elfelejteni? Arról a magas, izmos férfiről, akinek átható, világoszöld szemét még most is maga előtt látta? Aki oly sokszor felbukkant az álmaiban az elmúlt két és fél hónapban?

Ha arra gondolt, hogy talán hamarosan találkozhatnak, egyszerre felpezsdült ereiben a vér.

– De most mesélj te egy kicsit! – biztatta Rowan, teljesen félreértve Callie hallgatását. – Ezúttal meddig maradsz az országban?

A lány csalódottságot érzett. Sokkal szívesebben beszélt volna a jóképű, szálás termetű Finnről, mint a munkájáról. Bár ez utóbbi is elég érdekes volt.

Callie-t főállású bevásárlóként alkalmazta a butikhálózat, ahol a dél-afrikai felső tízezer vásárolt. A lány ezért szakadatlanul Párizst, Milánót, New Yorkot, Los Angeleset, vagyis a világ

divatfővárosait járta, ritkán töltött otthon egyhuzamban két hétnél többet. Három hét szabadságot csak olyankor kapott, ha előtte három teljes hónapot utazott egyvégtében. Valamikor mostanában újra esedékes lesz egy ilyen hosszabb pihenőidő, morfondírozott Callie.

– Hamarosan Párizsba kell mennem. Valószínűleg egy hétig maradok.

– Nincs még elegend ebből az állandó röpdösésből, Cal? Én belehalnék, ha még mindig a világot járnám, mint régen.

– Azt meghiszem, csak hogy te valóságos lepratelepeken laktál hozzám képest. Első osztályon utazni, ötcsillagos szállodákban megszállni, a legjobb éttermekben vacsorázni nem olyan nagy áldozat.

Rowan homloka ráncba szaladt, és látszott rajta, hogy hamarosan valami olyasmit fog mondani, ami Callie-nek nagyon nem lesz ínyére. A lány gyerekkora óta ismerte már barátnőjének ezt a pillantását.

Nagyot sóhajtva dőlt hátra a széken.

– Ki vele, mi nyomja a szívedet!?

Rowan vett egy nagy lélegzetet.

– Nem is tudom... Egyszerűen csak aggódom érted.

Callie próbálta nem nagyon látványosan forgatni a szemét.

– Miért?

Rowan olyan zavarba jött, hogy hirtelen lehajtotta a fejét.

– Hát mert... mert...

– Bökd már ki, az ég szerelmére!

– Mert Seb és én úgy gondoljuk, hogy ez az élet előbb-utóbb felőröl téged. Ez a rengeteg utazás, ez a rengeteg ismerős, mintha egy végtelenített parti lenne az életed. A férfiak a lábaid előtt hevernek, a nők irigyelnek...

– És ez miért baj? – Callie erős túlzásnak érezte mindazt, amit Rowan elmondott, de azért hízogónak találta, hogy a barátnőjének ez a véleménye róla.

– Nem is tudom. Talán mert régen természetesebb volt a mosolyod. Igazi lelkesedéssel vetted bele magad az események sűrűjébe. Most pedig minden olyan mesterkéltnek tűnik. Mintha már nem élvezné annyira. Csak eljátszanád, hogy jól érzed magad.

– Nincs igazad – bizonygatta Callie, de Rowan szavai szíven ütötték. Sajnos, volt a barátnője állításában némi igazság. Tényleg erőt kellett vennie magán, hogy ugyanolyan pimasz, szellemes csaj legyen, mint régen, aki minden intelem ellenére továbbra is két végén égeti a gyertyát.

Talán ezt teszi az öregedés. Vagy kezdek begyepesedni. Vagy egyszerűen csak több szexre van szükségem. Esetleg mindhárom egyszerre... – találgatott.

Rowan továbbra sem nézett fel, zavarában az asztalterítő mintáját követte az ujjával.

– A múltkor olvastam egy cikket arról, hogy a harminchoz közeledőkre jellemző egyfajta válság. Sokan kételkedni kezdenek benne, hogy jó úton járnak-e. Hogy van-e értelme az életüknek.

– Naná hogy van értelme az életnek! – bizonygatta Callie. – Remekül keresek, érdekes a munkám, folyton utazom, nap mint nap tucatnyi új embert ismerek meg, jóképű, sikeres pasikkal randizom...

Callie tényleg szerette a munkáját. Még mindig szerette, pedig már jó régóta csinálta. Ma is ugyanolyan lelkesedéssel vetette bele magát, mint annak idején. Vagy majdnem ugyanolyan. De ha az ember már évek óta ugyanazzal a feladattal kel és fekszik, csak szabad kibuknia néha egy kicsit!

Az elmúlt fél évben párszor tényleg előfordult, hogy idióta hisztérikáknak látta a tervezőket, hogy majdnem sírógörcsöt kapott a repülőtér láttán, és nem értette, mit keres azon a héten már a harmadik lélektelen hotelszobában.

Talán pihennie kellene egy kicsit. Vagy beszerezhetne egy pasit...

– No és hogy áll a szerelmi életed, Cal? Ki a szerencsés fickó, akit kitüntetsz a kegyeiddel?

A lány nem akart hinni a fülének. Tessék, Rowan már megint olvasott a gondolataiban. De ez már csak így van, ha az ember csaknem negyedszázada ismer valakit.